

Nieuwsbrief INS Updates - Nummer 13, 2018

Nummer 13, 2018

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. H.J. de Kloe, mr. E. Ayerdem, mr. R.J.H. Berghuis, mr. J.O. Bijloo, mr. S.J. van den Boogert, mr. A.D. van Dalen, mr. J. van den Dolder, mr. N. Gamliël, mr. G.P. van Hooft, mr. I.F.M. Lakwijk, mr. K.C.S. Meekes, mr. A.M.H. Nolte, mr. J.E. van Nuland, mr. W.P.I.J. Overgoor, mr. B.S. Pronk, mr. dr. S. Renssen, mr. D.R.C. Smit, mr. W.T.N. Vlasveld, mr. J.H.M. van de Wiel en mr. S. Zonneveld.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:5411](#) 12-06-2018

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2017:4247](#) 08-05-2017

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2018:5244](#) 27-06-2018

Rabobank/Maro en De Wit Beheer

Centrale Raad van Beroep

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2018:1948](#) 28-06-2018

werknemer/UWV

Antillen

[Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGHACMB:2018:64](#) 22-05-2018

RECHTSPRAAK

Geen overgang van onderneming omdat onvoldoende is gebleken van behoud van identiteit van het oude casino (art. 7A:1615dc Burgerlijk Wetboek van Aruba).

TMRG heeft op Aruba een casino geëxploiteerd in een hotel. De ruimte werd gehuurd van Allegro, tevens de exploitant van het hotel en de houder van de exploitatievergunning voor het casino. In december 2015 is TMRG veroordeeld om het gehuurde te ontruimen vanwege (onder meer) een aanzienlijke huurachterstand. Vervolgens is Allegro in onderhandeling getreden met potentiële nieuwe exploitanten voor het casino. Ondertussen is de lobby van het hotel, waar het casino was gevestigd, verbouwd. Door deze verbouwing is het vloeroppervlak van het casino aanzienlijk verkleind.

TMRG had 44 werknemers in dienst. Aan deze werknemers is in april 2016 een cessantia-uitkering gedaan op grond van het fictieve einde van hun dienstbetrekking in december 2015. Op 7 juli 2016 heeft Allegro een voorwaardelijke overeenkomst gesloten tot exploitatie van het casino met Island Gaming. De voorwaarden voor deze overeenkomst zijn niet in vervulling gegaan. Op 23 september 2016 is TMRG, op verzoek van Allegro, in staat van faillissement verklaard. Daarna zijn de onderhandelingen tussen Allegro en Island Gaming voortgezet, hetgeen heeft geleid tot hernieuwde overeenstemming. Op 15 februari 2017 is het door Island Gaming geëxploiteerde casino geopend. Island Gaming heeft 26 werknemers van TMRG in dienst genomen.

De FTA (een Arubaanse vakbond) is vervolgens een procedure gestart tegen Island Gaming en heeft een verklaring voor recht gevorderd dat Island Gaming aansprakelijk is voor de voldoening van het salaris van de voormalige werknemers van TMRG vanaf december 2015. Er zou volgens FTA sprake zijn van een overgang van onderneming in de zin van artikel 7A:1615dc BW van Aruba. Volgens het hof is hiervoor bepalend of de identiteit van het bedrijf bewaard blijft. Alle omstandigheden afwegend is het hof van oordeel dat van overgang van onderneming geen sprake is. Weliswaar zijn enkele kenmerkende elementen (locatie, personeel en inventaris) van het oude casino in het nieuwe casino gedeeltelijk teruggekeerd, maar behoud van identiteit is onvoldoende gebleken. Dit heeft onder meer te maken met de

verbouwing, de gewijzigde klantenkring en het gebrek aan eigen identiteit van het oude casino ten opzichte van de overige casino's op Aruba.

M.M. Eveleens-van der Zwaag, juli 2018

Instantie: Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 22-05-2018

ECLI: ECLI:NL:OGHACMB:2018:64

Zaaknummer: EJ 2003/2016 - AUA2017Hoo173

Rechters: H.J. Fehmers, M.C.B. Hubben en M. Schoemaker

Advocaten: H.G. Figaroa, J.M. de Cuba en D.C. Lopez Paz

Wetsartikelen: 7A:1615dc BW (Aruba) en 7A:1615dg BW (Aruba)

RECHTSPRAAK

De Nederlandse rechter was bevoegd om te oordelen over het faillissementsverzoek: appellant heeft onvoldoende aannemelijk gemaakt dat hij reeds in 2009 naar Brazilië is geëmigreerd.

Appellant (een privépersoon) is op 20 maart 2018 in staat van faillissement verklaard, op verzoek van vereniging Buma en Stichting ter Exploitatie van Naburige Rechten (Sena). Appellant stelt echter dat de Nederlandse rechter niet bevoegd was om te oordelen over het verzoek, omdat hij sinds 2009 in Brazilië woont. Het hof oordeelt dat de Nederlandse rechter op grond van artikel 2 lid 2 Fw wel bevoegd was, omdat appellant zich pas op 14 november 2016 heeft laten uitschrijven uit de Gemeentelijke Basisadministratie (GBA). Op dat moment waren Buma en Sena al schuldeiser. Dat appellant reeds in 2009 naar Brazilië is geëmigreerd is, mede gelet op zijn ingenomen standpunt over zijn werkelijke verblijfplaats in recente gerechtelijke procedures, onaannemelijk geworden. Het enkele feit dat iemand in het buitenland onroerend goed en een vennootschap bezit en in verband daarmee bij de lokale autoriteiten bekend is en belasting betaalt, betekent nog niet dat hij daar ook zijn woonplaats in de zin van de Faillissementswet heeft.

Het beroep van appellant op misbruik van recht slaagt ook niet. Hij heeft niet weersproken dat de vordering van Buma en Sena onbetaald wordt gelaten. Dat in dit geval het faillissement is aangevraagd met geen ander doel dan appellant buiten spel te zetten is onvoldoende aannemelijk geworden. Hetzelfde geldt voor de stelling van appellant dat hij in de lopende bodemprocedure tegen Buma en Sena in het gelijk zal worden gesteld, waarna de vordering zal vervallen.

Tot slot voert appellant nog aan dat er geen pluraliteit van schuldeisers bestaat en dat hij niet in de toestand verkeert dat hij is opgehouden te betalen. Het hof oordeelt dat Buma en Sena beschikken over een vordering ter vergoeding van proceskosten en dat zij elk zelfstandig bevoegd zijn om tot inning van de vordering over te gaan. Daarmee staat de pluraliteit reeds vast. Daarnaast zijn ook andere vorderingen ter verificatie ingediend bij de curator. Voorts komt het hof tot de conclusie dat er sprake is van een faillissementstoestand omdat bepaalde substantiële vorderingen al jaren onbetaald worden gelaten en appellant geen enkel inzicht

heeft gegeven in zijn inkomenspositie. Het faillissement blijft in stand.

M.M. Eveleens-van der Zwaag, juli 2018

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 08-05-2017

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2017:4247

Zaaknummer: 200.236.055/01

Rechters: J.A. van Dorp, M.D. Ruizeveld en G.C. de Heer

Advocaten: E.S. Ebels en K.C. Mensink

Wetsartikelen: 2 Fw

RECHTSPRAAK

Rabobank/Maro en De Wit Beheer

***(Bestuurders)aansprakelijkheid voor selectieve betalingen.
Bestuurder evenals een aan de bestuurder gelieerde vennootschap
hebben onrechtmatig gehandeld door betalingen te verrichten
respectievelijk te ontvangen en zijn aansprakelijk voor de door
Rabobank geleden schade.***

Gedaagde is bestuurder van een stichting (Stichting) die betalingen incasseert voor medische diensten die door MC Amstelveen Holding BV en MC Amstelveen BV binnen het Medisch Centrum Amstelveen (MCA) worden verricht. Het MCA is een privékliniek voor laagcomplex medische zorg. Gedaagde is tevens bestuurder van De Wit Beheer, welke vennootschap bestuurder (en 90% aandeelhouder) is van Maro Beheer BV, welke vennootschap bestuurder (en 50% aandeelhouder) is van MC Amstelveen Holding BV, welke vennootschap bestuurder (en 100% aandeelhouder) is van MC Amstelveen BV. De Rabobank heeft een krediet verstrekt aan MCA. De Stichting heeft zich hoofdelijk verbonden jegens de Rabobank voor de aan MC Amstelveen Holding BV en MC Amstelveen BV verstrekte geldleningen.

In juni 2015 en december 2015 vindt er correspondentie plaats tussen de Rabobank en gedaagde waarin de Rabobank vaststelt dat MCA haar (financiële) verplichtingen niet nakomt. In april 2016 zegt de Rabobank de financieringsovereenkomst met MCA op waarna de Stichting wordt aangesproken tot betaling over te gaan uit hoofde van de hoofdelijke aansprakelijkheid. In de periode december 2015 tot en met augustus 2016 heeft de Stichting onder de vermelding 'aflossing lening' (of vergelijkbare bewoordingen) betalingen aan Maro Beheer BV gedaan ter hoogte van € 582.000. Maro Beheer BV heeft in de periode juni tot en met augustus 2016 een bedrag ter hoogte van € 528.225 overgeboekt naar De Wit Beheer BV. Volgens de jaarrekening 2014 van de Stichting heeft Maro haar in 2013 en 2014 diverse leningen verstrekt voor een totaalbedrag van € 2.160.000. In mei 2016 is voorlopige surseance van betaling verleend aan MC Amstelveen Holding BV en MC Amstelveen BV welke surseances twee weken later zijn omgezet in faillissementen.

Rabobank vordert betaling van een bedrag van € 582.020 en stelt – kort gezegd – dat gedaagde, Maro Beheer BV en De Wit Beheer BV onrechtmatig hebben gehandeld door voornoemde handelwijze.

De rechtbank stelt het moment vast waarop voor gedaagde redelijkerwijs duidelijk moet zijn geworden dat een faillissement onontkoombaar was. Vanaf dat moment staat het een bestuurder niet meer vrij zelf te bepalen welke schuldeisers worden betaald en dient de wettelijke rangorde van schuldeisers te worden gerespecteerd. In dat kader merkt de rechtbank op dat de Stichting weliswaar niet daadwerkelijk is gefailleerd, maar dat door het faillissement van de vennootschappen binnen MCA de Stichting geen bestaansrecht meer had en in ieder geval niet meer in staat was om de leningen aan de Rabobank af te lossen. De rechtbank neemt het moment waarop de verhuurder het huurcontract opzegde en de Rabobank het krediet opzegde als peildatum en oordeelt dat alle betalingen die na dit moment aan Maro Beheer BV hebben plaatsgevonden als onrechtmatig moeten worden aangemerkt. Door deze betalingen te verrichten heeft gedaagde als bestuurder van de Stichting onrechtmatig gehandeld jegens de Rabobank. De rechtbank merkt daarbij op dat de omstandigheid dat uitsluitend is betaald aan de vennootschap waarvan gedaagde indirect bestuurder is, er niet toe kan leiden dat de betalingen van vóór de peildatum ook onrechtmatig zijn.

De rechtbank oordeelt voorts dat de schade die Rabobank heeft geleden niet bestaat uit het volledige bedrag van de als onrechtmatig gekwalificeerde betalingen (na aftrek van betalingen die in de periode na de peildatum door Maro Beheer BV aan de Stichting zijn verricht en derhalve door de Stichting verrekend hadden kunnen worden). De rechtbank overweegt dat in het licht van het faillissement niet uitsluitend meer aan Maro Beheer BV betaald mocht worden, maar dat dit niet betekent dat alleen nog maar aan Rabobank betaald moest worden. Ervan uitgaande dat de Stichting twee schuldeisers had, had de Stichting aan beide schuldeisers gelijkelijk moeten betalen. Door dit niet te doen, heeft Rabobank de helft van het bedrag aan onrechtmatige betalingen misgelopen. Gedaagde is als bestuurder aansprakelijk voor die schade, evenals Maro Beheer BV. Nu haar (indirecte) bestuurder, gedaagde, onrechtmatig heeft gehandeld jegens Rabobank door de Stichting selectief te laten betalen aan Maro Beheer BV heeft Maro Beheer BV óók onrechtmatig gehandeld jegens Rabobank door deze betalingen te accepteren. De wetenschap van gedaagde kan en moet hier aan Maro Beheer BV worden toegerekend, aldus de rechtbank. De vordering tegen De Wit Beheer BV wordt afgewezen nu Rabobank haar stellingen in het licht van de door gedaagden aangevoerde verweren onvoldoende heeft onderbouwd.

J.C.L. Verheijden, juli 2018

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 27-06-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2018:5244

Zaaknummer: C/15/257253 / HA ZA 17-260

Rechters: J.J. Dijk

Advocaten: G. Konings en A.P. Kranenburg

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

werknemer/UWV

Overgang van onderneming na faillissement BV 1. BV 2 is verplicht het loon van de werknemer te betalen nu de arbeidsovereenkomst van rechtswege op BV 2 is overgegaan (art. 7:662 BW).

BV 2 heeft de onderneming van BV 1 overgenomen en is op die grond verplicht het loon door te betalen van de werknemer. Er is namelijk sprake van overgang van een onderneming (art. 7:662 BW). De arbeidsovereenkomst met de werknemer is van rechtswege overgegaan op BV 2. De curator van BV 1 had de arbeidsovereenkomst opgezegd. Het verzoek van de werknemer aan het UWV om de betalingsverplichtingen van BV 1 over te nemen wordt afgewezen.

H. Beni Driss

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 28-06-2018

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2018:1948

Zaaknummer: 16/6888 WW

Rechters: H.G. Rottier, C.C.W. Lange en G.A.J. van den Hurk

Advocaten: P. de Haan

Wetsartikelen: 7:662 BW

RECHTSPRAAK

***Aandeelhouder wordt buitenspel gezet door medeaandeelhouders.
Vordering afgeleide schade wordt toegekend vanwege schenden
bijzondere zorgvuldigheidsnorm jegens aandeelhouder.***

X is samen met A en B aandeelhouder van Leaderland TTM, TTM I, TTM II en TTM III. Deze Leaderland-vennootschappen hielden zich bezig met inkoop en verkoop van ruwe grondstoffen (vetten en oliën) van voornamelijk Nederlandse leveranciers en de (intercompany) doorlevering daarvan aan Russische vennootschappen. X is eveneens bestuurder van deze vennootschappen. Op enig moment verslechtert de verstandhouding tussen X, A en B. Uiteindelijk leidt dit ertoe dat X zich ziek meldt. A en B nemen de nodige stappen om via een machtiging tot het bijeenroepen van een algemene vergadering van aandeelhouders, X te ontslaan als bestuurder van de Leaderland-vennootschappen. Y wordt daarbij benoemd als bestuurder van deze vennootschappen. In de periode hierna worden de activiteiten van de Leaderland-vennootschappen overgenomen door Raw Materials. Deze vennootschap zet de activiteiten voort in hetzelfde pand en met gebruik van hetzelfde personeel. De activa van Leaderland, aandelen in twee vennootschappen naar Russisch recht, worden door Leaderland overgedragen.

In de periode hierna worden tussen X, A en B diverse procedures gevoerd in zowel Nederland als Rusland. Er vindt ook een procedure plaats bij de Ondernemingskamer, waar besloten wordt tot een onderzoek naar het beleid en de gang van zaken van de Leaderland-vennootschappen na het aftreden van X als bestuurder. De Ondernemingskamer concludeert onder meer dat A als feitelijk leidinggevende is aan te merken en Y als statutair bestuurder, die feitelijk handelde op instructie van A. Daarnaast oordeelt de Ondernemingskamer dat uit het verslag van het onderzoek in de zaak blijkt van wanbeleid van Leaderland c.s., met betrekking tot de verkoop van de deelnemingen en dat A en Y hiervoor verantwoordelijk zijn. Aangezien Leaderland niet langer over middelen beschikt, heeft de Ondernemingskamer de Leaderland-vennootschappen uiteindelijk ontbonden. Het cassatieberoep tegen de beschikking van de Ondernemingskamer is verworpen door de Hoge Raad.

X start hierna de onderhavige procedure tegen onder meer A, B en Y om de schade die hij

heeft geleden vanwege het waardeloos worden van zijn aandelen in de Leaderland-vennootschappen op hen te verhalen. De grondslag van de vordering bestaat in essentie uit een onrechtmatige daad, meer in het bijzonder een schending van de in artikel 2:8 BW geformuleerde bijzondere zorgplicht. In dat kader vordert X zogenoemde afgeleide schade. Dat is schade die bestaat uit de afgenomen waarde van zijn aandelen, als gevolg van de aantasting van het vermogen en de ondernemingsactiviteiten van de Leaderland-groep.

Het hof concludeert dat vaststaat dat de Leaderland-groep een winstgevende onderneming was totdat Y als bestuurder ad-interim aantrad. Ook staat vast dat de aandelen van de vennootschappen kort daarna waardeloos zijn geworden, omdat de activa en (een belangrijk deel van) de handelsactiviteiten waren overgegaan op vennootschappen waar A en B een meerderheidsbelang hadden. Het overnemen van de ondernemingsactiviteiten door Raw Materials is gebeurd zonder tegenprestatie. Gelet op de artikelen 149 en 150 Rv rust op X in beginsel de last om de feiten te stellen en, in geval van voldoende gemotiveerde betwisting, ook te bewijzen, dat A en B c.s. tegenover hem in zijn hoedanigheid van aandeelhouder onrechtmatig hebben gehandeld, met dien verstande dat zij jegens hem in die hoedanigheid een specifieke zorgvuldigheidsverplichting hebben geschonden. In dat kader wordt verwezen naar de arresten HR 2 december 1994, ECLI:NL:HR:1994:ZC1567 (*Poot/ABP*), HR 2 mei 1997, ECLI:NL:HR:1997:ZC2365 (*Kip/Rabobank*), HR 15 juni 2001, ECLI:NL:HR:2001:AB2443 (*Chipshol*), HR 16 februari 2007, ECLI:NL:HR:2007:AZO419 (*Tuin Beheer/Houthof Buruma*), HR 2 november 2007, ECLI:NL:HR:2007:BA6246 (*Kessock/SFT Bank*).

X heeft in dat kader verwezen naar zowel het verslag van de door de Ondernemingskamer benoemde onderzoekers, als naar de verschillende beschikkingen van de Ondernemingskamer in de enquêteprocedure. Op grond van artikel 152 lid 2 Rv is het aan het hof om te bepalen welke waarde wordt toegekend aan deze aangedragen bewijsmiddelen. In dit geval acht het hof de inhoud van zowel het verslag van de onderzoekers als van de daarop gegronde beschikkingen van de Ondernemingskamer dermate grondig – en daarmee overtuigend – dat aanleiding bestaat aan het daartegen te voeren verweer bijzondere eisen te stellen. Het verweer van A, B en Y mag dan ook aan strenge eisen worden onderworpen.

A, B en Y hebben in dat kader in de eerste plaats verwezen naar de uitspraken die in Rusland zijn gedaan tussen partijen. Die komen er volgens hen op neer dat naar Russisch recht tot in hoogste instantie niet is gebleken van enig juridisch laakbaar handelen. Over de vraag of aan deze vreemde vonnissen in de onderhavige procedure enige bewijskracht toekomt, overweegt het hof dat een verkapte exequaturprocedure gevolgd had kunnen worden, waarbij erkenning van de Russische vonnissen gevraagd had kunnen worden. Dat is in casu niet gebeurd. Daarom kan het hof aan deze Russische vonnissen in deze procedure geen gezag toekennen. De vonnissen zijn aan te merken als schriftelijke bescheiden waaraan slechts vrije

bewijskracht toekomt. Tegenover de uitspraken van de Ondernemingskamer is die bewijskracht verwaarloosbaar. Ook overigens oordeelt het hof dat geen deugdelijke onderbouwing is gegeven voor het verweer van A, B en Y. Zij schieten tekort in hun verweer en daarmee zijn de stellingen van X onvoldoende gemotiveerd weersproken. Daarmee hebben ze voor het hof als vaststaand te gelden en daarmee is gegeven dat A, B en Y tegenover X in zijn hoedanigheid van aandeelhouder een specifieke zorgvuldigheidsverplichting hebben geschonden. Zij hebben op basis van een vooropgezet plan, dat gebaseerd is op list en bedrog, geprobeerd hem als aandeelhouder van de Leaderland-vennootschappen in privé te treffen, onder veiligstelling van de aandeelhoudersbelangen van A en B. Daarbij weegt volgens het hof mee dat A en B in hun hoedanigheid van medeaandeelhouders en Y in zijn hoedanigheid van (opvolgend) bestuurder op de voet van artikel 2:8 BW zich jegens elkaar dienen te gedragen naar hetgeen door de redelijkheid en billijkheid wordt gevorderd. Wat is vast komen te staan over de gedragingen van A, B en Y is in geen enkel opzicht in overeenstemming te brengen met de norm van artikel 2:8 BW.

Met een verwijzing naar het arrest *Poot/ABP* geeft het hof aan dat een aandeelhouder in beginsel geen eigen vordering tot schadevergoeding tegen een derde geldend kan maken. Deze vordering ligt op de weg van de vennootschap, ter bescherming van de belangen van allen die bij het instant houden van haar vermogen belang hebben. Als de vennootschap daarin slaagt, dan moet ook de met die schade corresponderende waardevermindering van de aandelen geacht worden ongedaan te zijn gemaakt. Toch is een uitzondering op dit uitgangspunt mogelijk, als de derde tegenover de aandeelhouder een bijzondere zorgvuldigheidsnorm heeft geschonden en voorts aannemelijk is dat de vennootschap zelf geen vordering zal instellen of een dergelijke vordering niet zal instellen met de in redelijkheid te eisen voortvarendheid en inspanning. De afgeleide schade moet voor de betrokken aandeelhouder dan worden geacht ten laste van zijn vermogen te zijn gekomen en aangezien deze niet meer zal worden opgeheven door een eventuele schadevergoeding van de schadeveroorzaker aan de vennootschap.

Volgens het hof is in dit geval sprake van de uitzondering. Het hof is tot de conclusie gekomen dat een bijzondere zorgvuldigheidsverplichting is geschonden jegens X. Ook staat vast dat de Leaderland-vennootschappen door de Ondernemingskamer zijn ontbonden. Deze vennootschappen beschikken ook niet meer over enige reële activa of over de mogelijkheid die te verwerven. Door de gang van zaken moet het belang van X als aandeelhouder als verdampt worden beschouwd en moet zijn schade als aandeelhouder geacht worden definitief te zijn geleden. Het hof oordeelt dat met die constatering de mogelijkheid van de kans op afgeleide schade is gegeven.

Ook van Raw Materials en SC Investment Group wordt geoordeeld dat zij gezamenlijk een

instrumentele rol hebben gespeeld via A, B en Y die hebben bijgedragen aan en in zoverre het gevaar in het leven hebben geroepen voor het toebrengen van de schade van X. Raw Materials en SC Investment Group hadden zich van deze instrumentele rol behoren te onthouden. De kennis en kwade opzet van de feitelijke bestuurders van deze vennootschappen en derhalve hun onrechtmatig handelen tegenover X, heeft in het maatschappelijk verkeer te gelden als handelen van de rechtspersoon en moet daarom ook aan die vennootschappen zelf worden toegerekend. Naast en tezamen met A, B en Y zijn Raw Materials en SC Investment Group tegenover X dan ook aansprakelijk voor de door X geleden schade. Deze conclusie kan niet worden getrokken voor C, noch voor de Leaderland-vennootschappen. Deze vennootschappen zijn immers zelf benadeeld door de constructie die is opgetuigd.

F. van Tilburg, juli 2018

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 12-06-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:5411

Zaaknummer: 200.176.618/01, 200.177.802/01 en 200.183.452/01

Rechters: M.W. Zandbergen, R.A. van der Poel en I. Tubben

Advocaten: J.J. Veldhuis en G.T.J. Hoff

Wetsartikelen: 6:162 BW, 6:166 BW en 2:8 BW